

УДК 821.161.2

Оксана ПІДГОРНА

м. Миколаїв

podg.oksana2011@yandex.ru

ПСИХОАНАЛІТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ МОРТАЛЬНОСТІ У ФЕМІННОМУ ДИСКУРСІ МАРІЇ МАТІОС (НА МАТЕРІАЛІ ПСИХОЛОГІЧНОЇ РОЗВІДКИ «ЩОДЕННИК СТРАЧЕНОЇ»)

У запропонованій статті автор за допомогою деяких базових психоаналітичних конструктів (провина, Его-конфлікт, комплекс Едіпа, лібідо, активність/пасивність, психологічний захист) моделює різні форми смертної поведінки (суїцид, парасуїцид, компенсована/декомпенсована депресія, шантаж, первертна ідентичність, аномічна криза, затяжливе соматичне страждання у структурі посттравматичного стресового розладу) у потенційно віктимного суб'єкта фемінного дискурсу Марії Матіос. Розглядається окремий випадок смертності при адекватно вираженому бажанні жити на прикладі «персоніфікаційного синдрому залежності» Лариси Ковальчук (у авторських схемах).

Ключові слова: смертність, віктимність, фемінний дискурс, ідентичність, Его-конфлікт, життєва криза.

Смертність як інструмент переробки конфліктної фабули та спосіб переживання внутрішньої колізії психотравмованого героя давно використовується у літературному та філософському дискурсах. Основні феномени смертності у формі суїцидальної поведінки з очевидним клінічним контекстом («божевілля») стали центральною проблемою комплексного людинознавства на початку ХХ століття. У класичній (Віденській) психоаналітичній традиції синонімічна пара «вбивство-самогубство» потрактовувалась як варіант аддиктивного синдрому, при якому «об'єкт повністю перемагає «Его-Я»» [5, 297]. За З. Фройдом, суїцидальна поведінка – це форма проєкції підсвідомої переваги танатологічного компоненту лібідо [13, 214]. На соціо-/психогенний контекст істинної смертності у формі завершеного суїциду звертав увагу засновник системної суїцидології Е. Дюркгейм, за теорією якого, суїцид – це вбивство, ініційоване та вчинене суспільством [10, 175]. За К. Меннінгером, існує базова неусвідомлювана пресуїцидальна тріада типу «бажання вбити – бажання померти – бажання бути вбитим» [10]. У випадку віднайдення соціально прийнятних зовнішніх опор, смертна тріада компенсується (схвалювана соціумом помірною екстремальністю); при ускладненому екзистенціалі (різні форми залежностей) – дістає суспільного осуду, ізоляції, потенціє ескалацію внутрішньоособистісних, або Его-конфліктів. Пропонуємо розглянути один з механізмів

тривалої інтеріоризації рольового конфлікту жінкою з латентними ознаками Едіпальної психотравми та змодельовати її смертні проєкції засобами класичного психоаналізу.

Національний літературний смертний контекст активно розробляється у теоретичних та прикладних дослідженнях [4, 5, 6], М. Нестелеєва, І. Насмінчук, А. Печарського. За Н. Зборовською, модальність суїциду достовірно ідентифікується такими ціннісними та поведінковими маркерами, як-от «<> нестерпний психічний біль, загальна емоція – безпомічність і безнадійність, загальне внутрішнє ставлення – амбівалентність (коли одночасно і люблять, і ненавидять один і той самий об'єкт)» [5, 293]. Предиктором суїцидальних дій за О. Деркачовою, є «<> відсутність реальної соціально-психологічної адаптації й неспроможність подолати антисуїцидальний бар'єр внаслідок невлаштованості життя» [4, 44–45]. Поліваріативність домінанти «танатос» у феміністичному («Солодка Даруся», «Майже ніколи не навпаки») та фемінному («Щоденник страченої») [8, 121] дискурсах Марії Матіос активно розробляється в літературознавстві [2; 7; 8; 10; 12] та міжпредметній аналітиці. Так, І. Насмінчук доводить особистісну подібність буковинського наратора у ліриці (І. Франко, ліричний герой «Зів'ялого листя») [10, 176] та оповідача у галицько-буковинському та київському циклах Марії Матіос, зважаючи на спільність їхньої психотравматичної фабули («жертви любовної при-

страсті»). Его-монолог як засіб вербальної презентації та його щоденникові проєкції додатково акцентують наступництво як форму впливу класичного буковинського дискурсу (наприклад, екзистенційна проза О. Кобилянської). І. Насмінчук також визначає базову обсецію: «<> основним у «Щоденнику...» є мотив любові – нав'язливої ідеї» [10, 177], яка послідовно призводить через компульсивну поведінку до усвідомлення: «життя – біль, смерть – порятунок», що стереотипно відображається в сентенціях Лариси Ковальчук: «Краще б я була мертва» [9, 121] та реалізується у різних суїцидальних спробах [10, 178] «втечі від базового симптому». Н. Косинська вказує на справжню амбівалентність жінки XXI століття з її нульовим досвідом патріархальності (якщо вона – «міська дитина») та створеної для неї матриці «патріархальної безвиході» з очевидним наслідком не раціоналізованої емоційної залежності [9, 68–168–182]: «Чи є така емоційна прив'язаність до чоловіка ознакою незалежної жінки?» [8, 121]. Практична монополярна реалізація психоаналітичного конструкту «активність/пасивність: садизм/мазохізм» у формі мазохістського синдрому відповідає вербальній формулі Л. Ковальчук «Людина, а тим паче людина-жінка не може мати більшого тоталітариста, гнобителя і ката, ніж вона сама» [9, 71] та визначається як прогнозована класична жіноча презентація: «<> мазохізм, так би мовити, воістину жіноче збочення» [Цит. за: 6, 61]. Зосереджуючись на травматичному акценті головної героїні «Щоденника страченої» – «самостраченої пристрасстю» [9, 71], її наслідками [9, 54–55] – втратою біологічної та гендерної ролі матері – та аналізуючи способи «втечі від симптому»: контакти з іншими чоловіками як намагання втекти від самотності, компенсувати свою залежність від чоловіка [8, 55; 8, 121], страждання через безпліддя: «Бодай маленьке, як виростий за ніч огірок» [9, 44], декомпенсація у формі нав'язливого імітування вагітності [8, 45], Н.Косинська вказує на внутрішню причину жіночої нещасливої долі героїні [8, 121] та гіперболізацію її егоцентричного компоненту при реалізації «залежної» програми життя, взагалі: «Все, що робить жінка в житті, вона робить лише для себе» [9, 19]. Досліджуючи моделі феміністичного письма як інструмент реалізації жінки-наратора, Елейн Шовалтер у праці «Феміністична критика у пущі» [8, 122] виокремлює дві – біологічну (жінка-кат) та лінгвістичну

(монолог-щоденник), при цьому весь текст «Жіночого літопису» є варіантом мовлення, «через яке жінка артикулює свою ідентичність» [8, 127]. За Д. Безносенком, О. Пуніною, життєві стратегії Л. Ковальчук, враховуючи травматичний потенціал, фабульно можна зосередити на таких основних семантичних полюсах: реалізована смертність: «Іноді мені здається, що й моє життя, і я сама схожа на кактус... Іноді він поводить себе, як справжній покійник. Не подає тобто жодних ознак життя» [9, 73] – та компенсаторне створення маленького псевдозатишного світу навколо себе [2, 87]: «До мене ніхто не поспішає. Я нікого не чекаю. Чи майже нікого не чекаю... Із мене випарувалася навіть печаль... На що я сподіваюся?» [9, 145], що і становить основну колізію головної героїні [2, 87]. Зважаючи на теоретично-прикладну розробленість проблеми переживання життєвої кризи суб'єктом у психологічній науці та практичні рекомендації щодо супроводу клієнтів/пацієнтів із ускладненим екзистенціалом (екзистенційний криз, аномічна криза, первертна ідентичність), звернемо увагу на потрактування класичного анамнезу потенційно (а часто – й актуально) віктимної особистості, для якої віктимність – проєкція латентних психотравм. При цьому найтяжчі умови не є вирішальними: за В. Франклом, «особистість ув'язненого зумовлюється власними внутрішніми рішеннями, а не виключно впливом умов табору... кожна людина може навіть у подібних умовах вирішувати, якою вона стане психологічно і духовно» [Цит. за: 11, 37]. Але на пікові сенситивності (на прикладі інфантильного досвіду [11], пубертату, ювенального періоду) виникають окремі симптомокомплекси нормативного та первертного переживання життєвої кризи, в основі яких М. Варій визначає такі: минуле у реально неблагополучній родині, тяжке дитинство, насильство в родині, незадовільні взаємини з батьками [Цит. за: 11, 37].

У монографії В. Тулякова «Віктимологія» увагу приділено також глибинно-психологічним особливостям віктимізації: «У кожному, за рідкісним винятком, дитячому колективі знайдеться дитина, яку, з певних причин, «цькують». У неї може бути фізичний недолік (маленький зріст, окуляри або надмірна вага) або особливості у манері поведінки; може у вигляді чуток існувати деяка інформація щодо неї – наприклад, що вона перебуває на обліку в психоневрологічному диспансері. <> Без спеціальних

заходів – перш за все, психологічних – для опанування ситуації дитина виростає у тому комплексі умов, що і формують її віктимність: *страхи, усвідомлення та болісне переживання власної непотрібності та неспроможності, недостатня позитивна увага*» (курсив – наш: О. П.) [Цит. за: 11, 38]. Додамо: абсолютним результатом віктимізації стане модель мазохістського/пасивного або утровоно садистичного ідентифікування в умовах синдромів залежності (часто – хронічних) з наростаючою втратою свого «Я» в структурі синдрому порушеної ідентичності. Ознакою смертності у даному випадку, таким чином, буде найвищий ступінь психологічної та соціально-психологічної дезадаптації.

У відомих автору статті наукових розвідках не досліджувався феномен залежної поведінки Лариси – «персоніфікаційного синдрому залежності» – у контексті посттравматичного стресового розладу, в основі якого, серед інших причин, – Его-конфлікт Едипального типу, який декомпенсується у формі «страченості кохання», «страченості чеканням»; «Але яка це була красива картина з моїм молодим і красивим татом! Я б хотіла й собі такого чоловіка!» [9, 30].

Для здійснення аналітичного дослідження смертних стратегій героїні фемінного дискурсу Марії Матіос ми ставимо і в межах статті реалізуємо такі завдання:

- за допомогою деяких базових психоаналітичних конструктів (провина, Его-конфлікт, комплекс Едипа, лібідо, активність/пасивність, психологічний захист) змодельуємо різні форми смертної поведінки (суїцид, парасуїцид, компенсована/декомпенсована депресія, шантаж, первертна ідентичність, аномічна криза, затяжне соматичне страждання у структурі посттравматичного стресового розладу) у головної героїні «Жіночого літопису»;
- віктимність «самостраченої коханням» розглянемо на прикладі «персоніфікаційного синдрому залежності» Лариси Ковальчук (у авторських схемах);
- дослідимо витоки «синдрому порушеної ідентичності» («меж «Я»») та провідну роль у його формуванні інфантильного досвіду.

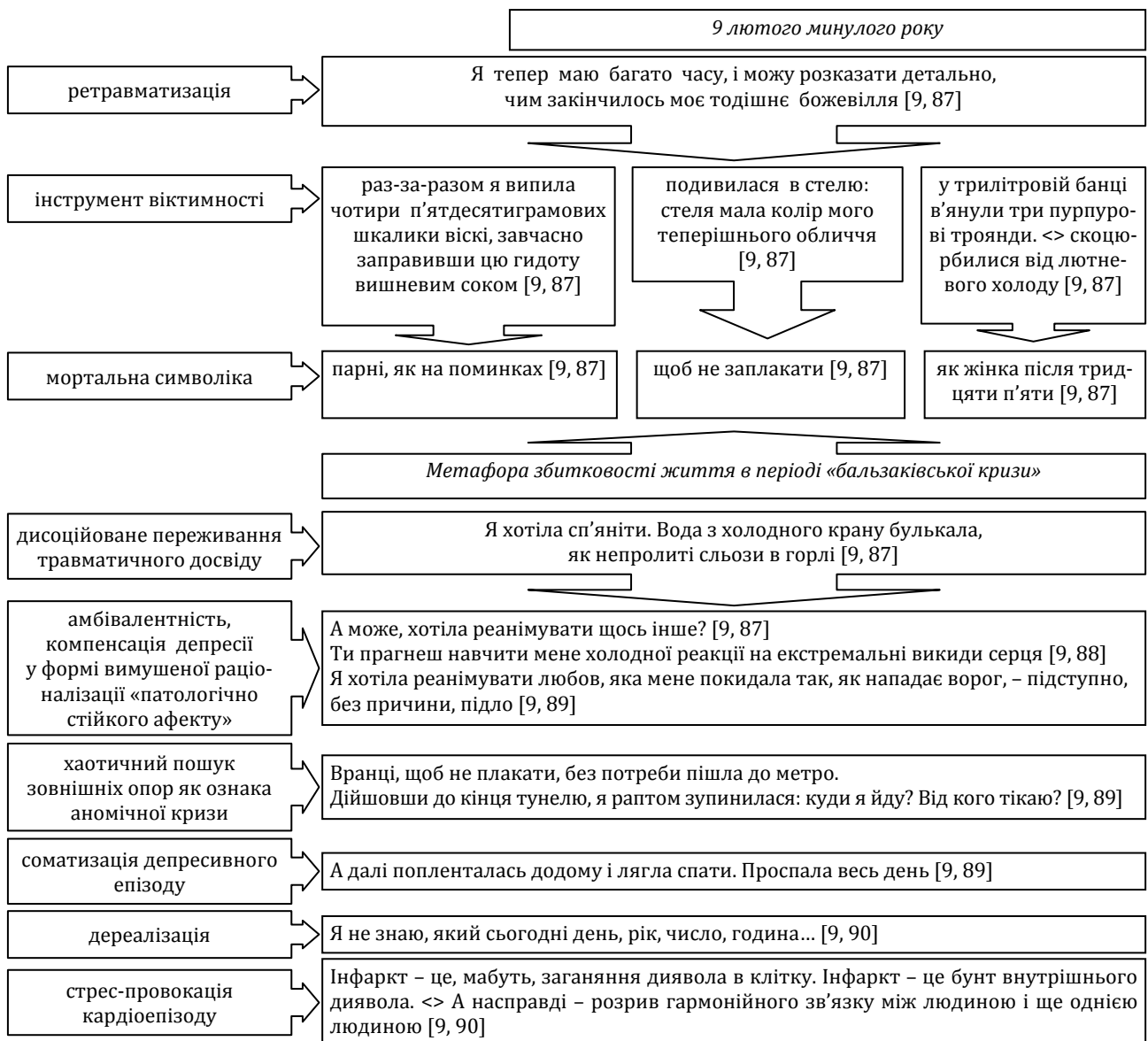
Отже, контекст посттравматичного стресового розладу, до демонстрації різних способів смертального виходу з якого зважилась героїня «Жіночого літопису», ми будемо розглядати крізь Его-конфлікт Едипального типу. «Учора зранку я раптово зайшла в батьківську спальню – і не можу з неї вийти дотепер. Ні, я вийшла дуже

швидко, але *подумки чомусь другий день вертаюся* в напівприсмеркову від зашторених вікон кімнату – *і щось таке гарне розливається в мені, що соромно навіть сказати.../* Тато спав упоперек ліжка, закинувши праву руку за голову, а ліву тримав на серці. Своєю чоловічою могутністю і красою розкритої фігури тато скидався на персонажа з картин Мікеланджело/ *Ніколи не бачила зблизька надміру оголеного чоловіка – і, може, тому відчула, як дуже забилося серце, аж подумала, що тато може прокинутися від мого серцебиття/ Я вилетіла зі спальні, як ошпарена/ Але яка це була красива картина з моїм молодим і красивим татом!/ Я б хотіла й собі такого чоловіка! І щоб він спав так само красиво і незалежно...»* (курсив – наш: О. П.) [9, 30] – провина на фоні сексуалізованого сприймання батька та неусвідомленого потягу до нього як до чоловіка; «*Невже тіснява житла провокує й спроваджує у тісняву думання, почувань, бажань? О, так. Тіснява каструє людину.* Неспромога вирватися з обмеженого кола змушує ходити по цьому ж колу, не бачачи, що поруч є інше – просторіше – життя/ Колись давно наша сім'я *тривалий час жила в перегородженій кімнаті: з однієї великої батьки зробили дві, щоб дати дітям видимість самотійного житла*/ Може, це тоді я привчалася *обмежувати себе одним простором, однією людиною, єдиним бажанням?*...Чому я не перегородила серце на одну розумну – тверезу – частину, а другу не залишила вільною?!» (курсив – наш: О. П.) [9, 56] – стабілізація мотиваційної, поведінкової, оцінювальної домінанти; «Господи...*як він красиво спав...Переполовинивши тілом ліжко по діагоналі ...із закинутою за голову правою рукою ...а лівою накривав пупочку своєї груди*» (курсив – наш: О. П.) [9, 62] – пошук компліментарного партнера, який ідентифікується з образом батька; «Чому Ти, мій золотий і безпощадний чоловічку, такий добрий до мене, що, *випатравши серце, залишив на спомин про себе шмат непомутнілої пам'яті?*/ У людей же трапляються цілі трагедії із втратою документів, родичів, майна і т.і. і т.д., а тут якась *химерна штуковина – спогад про чоловіка, що прошигнув діагоналлю крізь життя, немов кульова блискавка, – руйнує, точить із середини, як задавнена хвороба*» (курсив – наш: О. П.) [9, 104] – ідентифікаційні маркери «справжньої маскуліності» героїня усвідомила в юнацтві (Галині 19 років); «Я такий *егоїстка*, якщо *так*

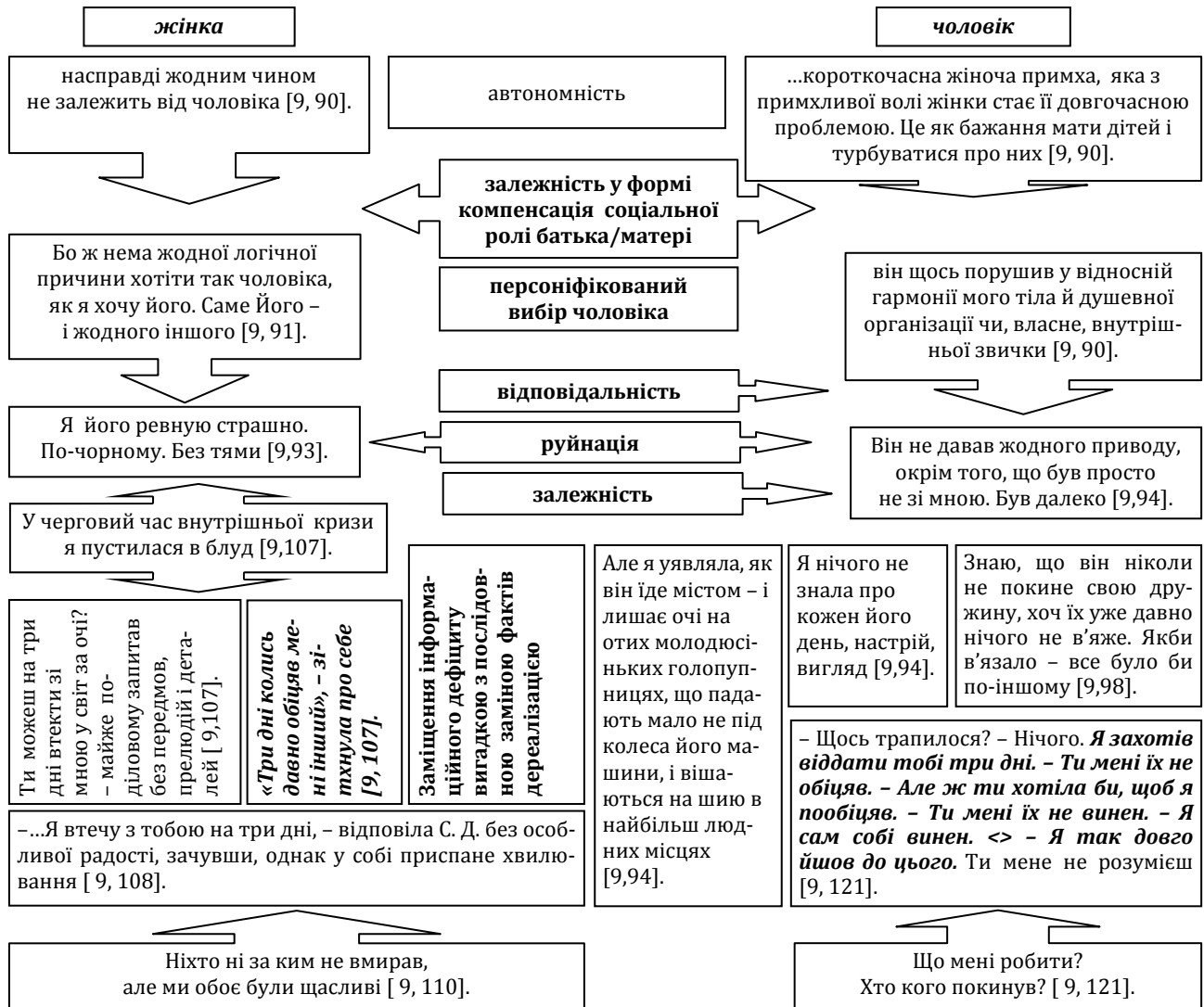
довго люблю одного і того самого негідника й падлюку. І чим менше він подає мені знаків уваги – тим більшою падлюжницею стаю сама для себе» (курсив – наш: О. П.) [9, 114] – реалізації потреби у домінуванні психічного образу та соматичної проекції батька; **«Навіщо я так мордюю себе, і Його?»** Я могла б йому все це сказати/ А я партизаню в своїй голові, ніби остання дурепа, ніби велика німа, ніби не знаю, що чоловікам ніколи та й немає потреби вникати в такі жіночі дрібниці, зациклюючись думками на тому, **«хто по якій діагоналі спить і де тримає руку»** (курсив – наш: О. П.) [9, 124] – реалізації потреби у домінуванні психічного образу та соматичної проекції батька; «Коли б у мене були діти.../Ах, діти.../Навіщо я зробила аборт?/Я не запитала Його – батька. Біль-

ше того, я йому не сказала нічого, наперед знаючи реакцію/Ні, я не знала можливої реакції, та боялася його можливого боягузтва» (курсив – наш: О. П.) [9, 54] – народження дитини від фізичного/соматичного відповідника власного батька психоаналітично трактується як реалізація інцестуального задуму; «А тепер **чоловік, якого я покарала безбатьківством, абортує й мене зі свого життя** – і я розумію, що цьому не зможу зарадити/Це, мабуть, **неусвідомлена помста самця, покараного без його відома**. Це, напевно, прорізався нух справжнього самця, який дав про себе знати **через багато років**» – насправді логічно завершує едипальну ситуацію, що корелює із набуттям людиною самостійності (курсив – наш: О. П.) [9, 55].

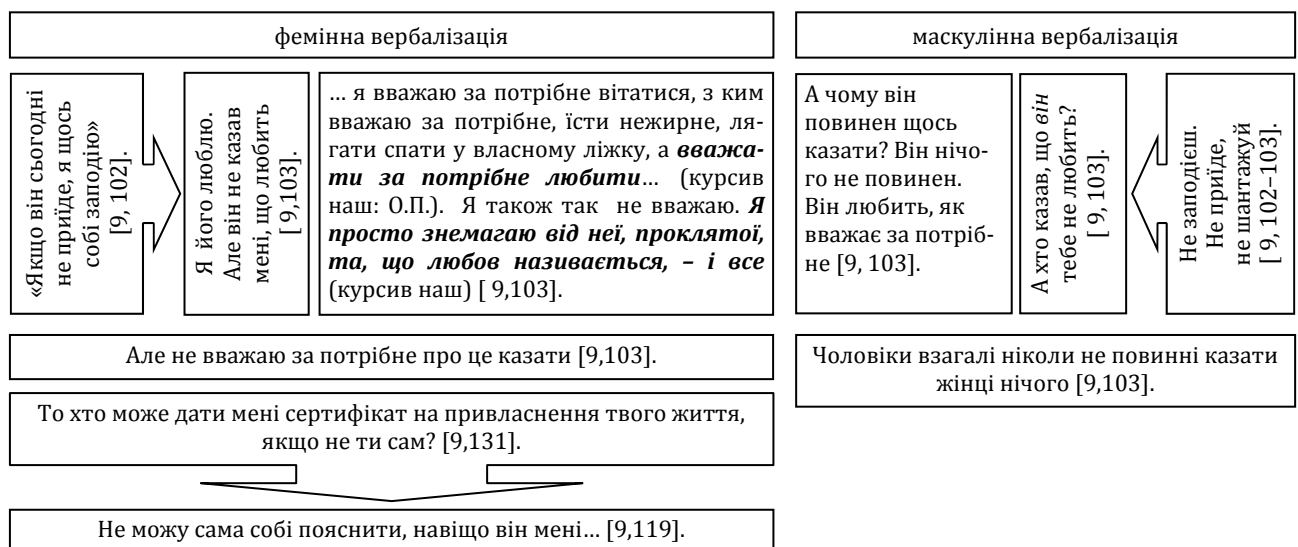
**«Синдром порушеної ідентичності»
як засіб смертної переробки епізоду психотравми...**

«Персоніфікаційний синдром залежності» Лариси Ковальчук як «втеча від самотності»

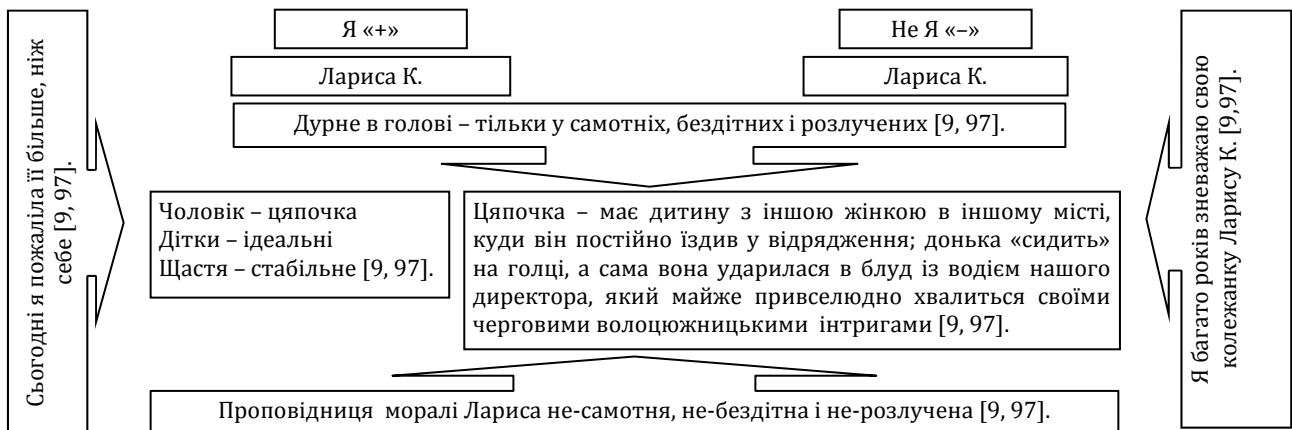
Конфлікт між вербальними презентаціями інтимних переживань у зв'язку з гендерністю як фактор смертності

**Приклад смертної формули: депресивність – абстинентний синдром –
аномічна криза – компенсація депресії – декомпенсація депресії**

Період: Понеділок після самотньої осінньої неділі					
Намір	Прихований (справжній) намір	Психоаналітичний конструкт	Подія	Очікування, переконання, що обмежують	Травматична та сомагизована аутохарактеристика
Зараз наберу номер і скажу: «Покинь усе і приїдь до мене. Мені зле» [9,98].	Хочу залежати від нього [9,98].	Апатія	Зранку не хотіла вставати. Отак байдуже дивилась у стелю – і навіть не думала [9, 98].	На словах поспівчуває – але не приїде. Стисне зуби. Не П-Р-И-І-Д-Е [9, 98].	
		Конверсія	Коли б тут був свідок, я прикинулася б хворою. Але нікому подати водички [9, 98].	Достатньо, що він знає, що я залежу від нього, як наркоман від поставника зілля, тому й боїться мені показати, що й сам за крок до власної залежності [9, 98].	
		Конверсійна реакція істеричного типу у формі втечі від симптому	І я пішла на роботу, вифуфорившись, мов лярва [9, 98].	Не хоче залежати від мене [9, 98].	
		Іпохондрія як засіб компенсації синдрому вимушеної самотності у аддикта	А тепер я дивлюся на німчий уже кілька днів телефон – і таки чую в собі хворобу [9, 98].	Він просто не повірить, подумає, що прикидаюся [9, 99].	
					Я живу, точно так само вгризена в того, хто махнув на мене рукою і спровадив в обійми без пристрасті [9, 111].

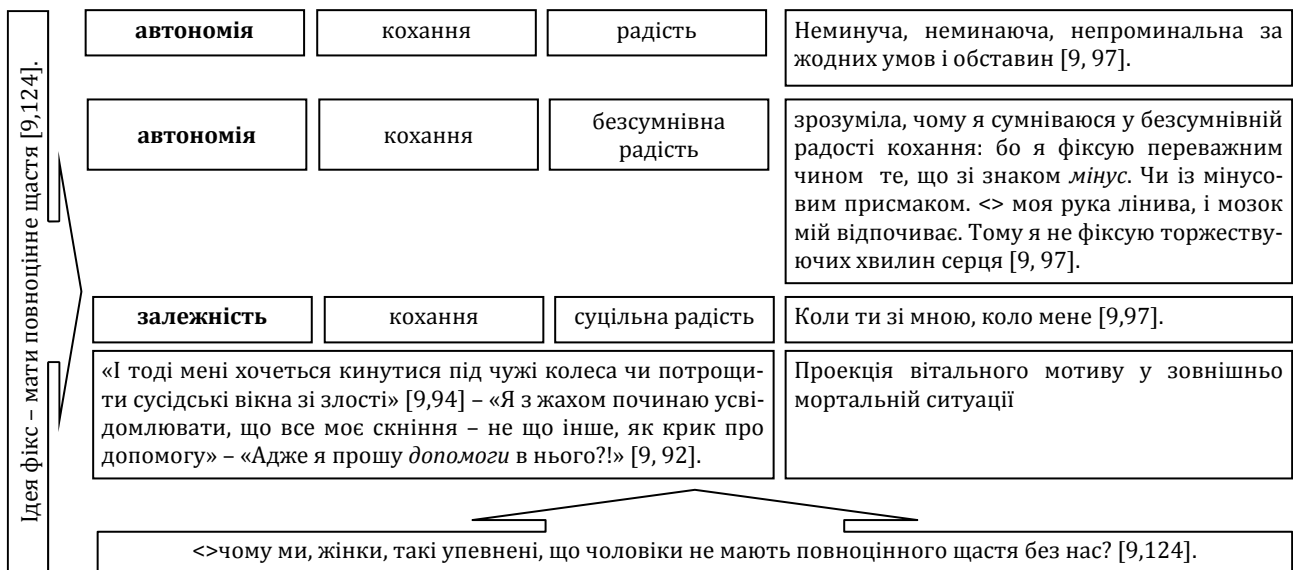
Механізми суб'єктивного виправдання (раціоналізації) Его-конфлікту за рахунок психологічного захисту у формі проєкції

Таким чином, стабілізація протягом такого тривалого часу (понад тридцять років) аддиктивної ситуації «Ковальчук Лариса Михайлівна + Воронов Володимир Петрович = «страчені коханням» є результатом контрпереносу класичної едипальної ситуації, усвідомлені героїнею ознаки якої виникли у період ювенальної кризи (17–21 рік). Логіку ж створення феміноної аддиктивної ситуації спробуємо пояснити такою тезою Отто Вейнінгера: «Тільки жінчина не противопоставляет себя предметам, она но-

сится с ними и в них, подчиненная исключительно своему желанию; она не может дать объекту свободы, так как она сама ее не имеет» [3, 300]. А домінуюча роль у виникненні гендерної первертності у жінки належить чоловікові, тому й реалізація диспозицій типу «жінкаматір» – «жінка-повія» потенціюється маскуліністю: «<> В більшості в жінчині кроються обе возможности – матери и проститутки. Решающим моментом в преобладании одной из этих возможностей является мужчина, кото-

Конотативний колапс як інструмент смертності

рый может сделать женщину матерью, и не актом совокупления, а одним только взглядом... В идеальном случае рождение человека нужно считать с того момента, когда женщина впервые увидела или услышала только голос мужчины, будущего отца ее ребенка... Повстречает ли женщина того мужчину, одно присутствие которого сделает ее как бы матерью будущего ребенка, – это дело случая. В этих границах можно допустить мысль, что судьба многих матерей и проституток могла бы сложиться иначе. Может случиться, что женщина никогда не встретится с таким человеком и все-таки будет типичной матерью. И наоборот: такой единственный мужчина явится, однако, своим появлением он не предотвратит обращения женщины к проституции» [3, 328–330].

Нам вдалося проаналізувати поведінкові презентації та особистісні диспозиції героїні феміністичного дискурсу Марії Матіос у контексті смертності як форми виходу зі стресової ситуації («втеча від симптому») засобами психоаналітичного моделювання. Доведено, що в основі базової віктимності та заміщення/витіснення психотравматичних епізодів смертальними спробами лежать Его-конфлікти та Едипальна ситуація.

Метою подальших розвідок може стати психоаналітичне моделювання змін соматичного «Я» у зв'язку з травматичним (фізичним) досвідом Лариси Ковальчук, ускладнених дереалізаційними переживаннями. Також актуальним є аналіз соматичних проявів депресивного стану героїні та результат впливу на них *inter-*

mezzo: «12–20 липня, на відпочинку в горах. У мене щось із легенями. Лікарі порекомендували гори, повітря й свіже молоко /І, якщо насправді, **справа далеко не в легенях чи, точніше, не тільки в легенях**/Мовою модерну це звучить «релаксація»» [9,84]. Окремий корпус досліджень може скласти психоаналітика маскулітного Его-конфлікту: «Я заплутався між необхідністю та жагою», «кавалер сусідської дівчинки не здогадується, що мене ранить його надмірна прив'язаність до чужої дитини... притискає дитину до грудей, витягує із кишені жменю ізюму – й годує, як немовля» [9,170] – як випадок заміщення батьківства та відчуття повноцінної маскулітності, а також як варіант «Гумберт-синдрому».

Список використаних джерел

1. Агеєва В. Філософія жіночого існування / В. Агеєва // Сімона де Бовуар. Друга стаття: У 2 т. – К., 1994. – Т.1. – 1994. – С. 7–17.
2. Безносенко Д. О. Формально-змістові особливості роману Марії Матіос «Щоденник страченої» / Д. О. Безносенко, О. В. Пуніна // Вісник студентського наукового товариства Донецького національного університету. Том 1 / Ред. кол. Хаджинов І.В. та ін. – Вінниця: ДонНУ, 2016. – 212 с. – С. 85–88.
3. Вейнинггер О. Последние слова; Пол и характер. Мужчина и женщина в мире страстей и эротики: Сборник / пер. с нем.; Худ. обл. М. В. Драко. – Минск: ООО «Попурри», 1997. – 416 с.
4. Деркачова О. Особливості суїцидальної поведінки ліричного героя / О. Деркачова // Слово і час. – Київ, 2005. – С. 43–48.
5. Зборовська Н. Код української літератури: Проект психоісторії новітньої української літератури: [монографія] // Ніла Зборовська. – К.: Академвидав, 2006. – 504 с.
6. Зборовська Н. Жіноча сповідь на тлі чоловічого герметизму / Н. Зборовська // Слово і час. – 1996. – № 8 – 9. – С. 59–66.

7. Косинська Н. Драматизм жіночих образів у прозі Марії Матіос: конфлікт гендерної ролі та ідентичності / Н. В. Косинська // Наукові праці: науково-методичний журнал. Т. 200. Вип. 188. Філологія. Літературознавство / ред. Л. П. Клименко [та інші]. – Миколаїв : ЧДУ імені П.Могили, 2012. – 128 с. – С. 31–35.
8. Косинська Н. Трагедія жінки у сучасному світі: «Щоденник страченої» Марії Матіос як феміний текст / Н. Косинська // Літературні студії. – Випуск 4. – 2010. – С. 119–127.
9. Матіос М. Щоденник страченої: [психологічна розвідка] / Марія Матіос. – Львів : ЛА «Піраміда», 2005. – 192 с.
10. Насмінчук І. А. Суїцидальні мотиви в романі «Щоденник страченої» Марії Матіос / І. А. Насмінчук // Наукові праці Кам'янець-Подільського нац. ун-ту ім. І. Огієнка. Філологічні науки / [редкол.: Л. М. Марчук (відп. ред.) та ін.]. – Кам'янець-Подільський : Абетка, 2011. – Вип. 29. – Ч. 1. – С. 175–178.
11. Раджабова С.Ш. Особливості переживання життєвої кризи суб'єктом / С. Ш. Раджабова // Науковий вісник МНУ імені В.О.Сухомлинського. Психологічні науки. – №1 (14), травень 2015. – С. 37–40.
12. Тебешевська Т. Художні особливості «Щоденника страченої» Марії Матіос / Тетяна Тебешевська // Слово і час. – 2006. – № 2. – С. 54–62.
13. Фройд З. Печаль и меланхолия // Основные психологические теории в психоанализе: Очерк истории психоанализа. – СПб, 1998. – С. 211–231.

Oksana PIDGORNA

Mykolaiv

**PSYCHOANALYTIC MODELING MORTALNET
IN FEMALE DISCOURSE MARIA MATIOS
(BASED ON THE PSYCHOLOGICAL EXPLORATION «DIARY OF A BEHEADED»)**

In the article the author with the help of some basic psychoanalytic constructs (wine, Ego-conflict, Oedipus complex, libido, activity/passivity, psychological defense) simulates the various forms mortalnet behavior (suicide, parasuicide, compensated/decompensated depression, blackmail, perverta identity, anomy crisis, prolonged somatic pain in the structure of post-traumatic stress disorder) to potentially victimization the subject of feminine discourse Maria Matios. It is considered a special case mortalnet when adequately expressed the desire to live by the example of «personalized dependency syndrome» Larissa Kovalchuk (author's schemes).

Key words: mortality, victimization, feminine discourse, identity, Ego-conflict, life crisis.

Оксана ПОДГОРНАЯ

г. Николаев

**ПСИХОАНАЛИТИЧЕСКОЕ МОДЕЛИРОВАНИЕ МОРТАЛЬНОСТИ
В ФЕМИННОМ ДИСКУРСЕ МАРИИ МАТИОС
(НА МАТЕРИАЛЕ ПСИХОЛОГИЧЕСКОЙ РАЗВЕДКИ «ДНЕВНИК КАЗНЕННОЙ»)**

В предложенной статье автор с помощью некоторых базовых психоаналитических конструкций (вина, Эго-конфликт, комплекс Эдипа, либидо, активность/пассивность, психологическая защита) моделирует разные формы смертного поведения (суицид, парасуицид, компенсированная/декомпенсированная депрессия, шантаж, первертная идентичность, аномический кризис, затяжное соматическое страдание в структуре посттравматического стрессового расстройства) у потенциально виктимного субъекта феминного дискурса Марии Матиос. Рассматривается частный случай смертности при адекватно выраженном желании жить на примере «персонального синдрома зависимости» Ларисы Ковальчук (в авторских схемах).

Ключевые слова: смертность, виктимность, феминный дискурс, идентичность, Эго-конфликт, жизненный кризис.

Стаття надійшла до редколегії 09.04.2017